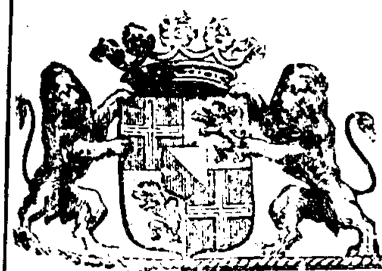
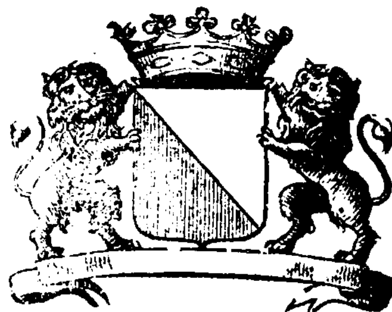
A°. 1859. N°. 106.

WOENSDAG 4 MEI.



UTRECHTSCHE PROVINCIALE EN STADS-COURANT



Algemeen Advertentie-Blad.

UTRECHT Woensdag 4 Mei.

De oorlog en onze sympathie voor Frankrijk.

Sinds enkele dagen beweert men hier en daar, dat onze korte en soms overhaast, te midden van 't ontvangen van allerlei telegrammen, ter neêr geschreven, dagelijksche beschouwingen zouden getuigen van Fransche sympathiën. Wij meenen het ons ten pligt, die bewering te toetsen en te wederleggen, waarbij wij tevens gelegenheid zullen hebben, den politieken toestand van Europa een weinig nader te bespreken.

Een oorlog is begonnen tusschen twee magtige staten van Europa. Die oorlog is een jammer voor geheel de menschheid, en alleen de aankondiging er van heeft in Europa een vreeselijken schok te weeg gebragt, welke al dadelijk den handel bemoeijelijkt, de nijverheid aan banden legt, en de welvaart van honderdduizenden dreigt te vernietigen. *Hoe is die oorlog ontstaan, — wat wordt met dien oorlog bedoeld, en wat heeft hem bevorderd, — wat kan die oorlog in de toekomst voor Europa en ook voor ons worden?*

Alvorens die vragen kort te beantwoorden, herinneren wij er aan, hoe, na den laatsten Oosterschen oorlog, op het kongres te Parijs, algemeen het beginsel door de diplomatie is goedgekeurd, dat men bij verdere geschillen zou trachten, die niet door het zwaard, maar door kongressen te doen beslechten. Waarom is dat gelukkig beginsel, nog geen drie jaar nadat het gesteld was, geschonden? Hierop antwoordende zullen wij tevens de vraag kunnen toelichten: *hoe de oorlog is ontstaan*:

Op het Parijzer kongres is de ongelukkige toestand van Italië ter sprake gebragt, en is het onhoudbare van den toestand in dat schiereiland bijna eenparig door de regeringen erkend. Sardinië, dat sinds 1849 voortdurend op min welwillenden voet stond met Oostenrijk, had als Italiaansche staat de zaak op het kongres het eerst besproken. Geen wonder, dat de verhouding daardoor tusschen Weenen en Turijn nog meer gespannen werd. Intusschen hadden ook de Westmagten, wegens het jammerlijk bestuur in Napels, de diplomatieke betrekkingen met dat koningrijk afgebroken; dit afbreken bragt echter geene verbetering te weeg, en het bleek zelfs, dat de invloed van Oostenrijk zich te Napels deed gelden in een geest van tegenwerking van vrijere regeringsbeginselen. Dezen verderfelijken invloed van Oostenrijk op Italië verder nagaande, werd het spoedig openbaar, dat Oostenrijk, zoo wel in strijd met de letter als met den geest der Weener-verdragen, niet alleen met de Italiaansche vorsten, meestal verwanten van 't Habsburgsche huis, verdragen had gesloten, die hen bijna tot vasalen van Weenen maakten, en elk toegeven aan volkswenschen belette, maar ook zich een regt van bezetting en versterking aanmatigde van Italiaansche vestingen, buiten 't Oostenrijksch gebied gelegen.

Deze wederregtelijke handelingen van Oostenrijk wekten vooral ergernis in het konstitutionele Sardinië, dat als geperst werd tusschen een keten van despotisme, die zijne vrije instellingen dreigde te vernietigen. In die ergernis moge Sardinië niet steeds de gematigdheid hebben betoond, die ook tusschen vorsten door den magtigere van den zwakkere wordt geëischt, Sardinië had zeker billijke redenen van klagte, waar het den jammerlijken invloed van Weenen in de niet Oostenrijksche staten van Italië gold.

Terwijl nu de aandacht der Westmagten reeds zoozeer op Italië was gevestigd, grepen er intusschen twee gebeurtenissen plaats, die keizer *Napoleon* bijzonder moesten treffen: de aanslag op zijn leven door een Italiaan, waarvoor de moordenaar alleen als motief aangaf, dat Frankrijk ook onder den demokratieschen keizer het ontluiken van 't nationaliteitsgevoel der Italianen belemmerde; — de zaak van *Mortara*, die er van getuigde, tot hoever men de beginselen onzer verlichte eeuw durfde verzaken, terwijl Fransche soldaten de mannen op 't kussen moesten houden, die alzóó de regten der menschheid openlijk vertradden. Beide feiten gaven ruimschoots aanleiding, om keizer *Napoleon* meer en meer het oog te doen vestigen op Italië. Die aanleiding kon hij te minder voorbij laten gaan, omdat hij, door de Italiaansche belangen voor te staan, eene staatkundige volgde, die hem den steun en de sympathie der geheele Fransche natie kon verzekeren.

Dit was de toestand, toen *Napoleon* op nieuwjaarsdag openlijk zijn leedwezen er over te kennen gaf, dat de verhouding met Oostenrijk niet meer zoo welwillend was, als vroeger, terwijl welhaast het huwelijk van zijn neef den Franschen keizer nog nader aan de Sardinische politiek bond. Oostenrijk kende de grieven, die men had; het scheen echter niet voornemens tot de wegneming er van mede te werken. Had het 't inwendig bestuur van de Oostenrijksche provinciën gegolden, zeker ware keizer *Napoleon* niet geregtigd geweest, zich daarin te mengen. Waar Oostenrijk echter buiten zijn gebied, in strijd met de verdragen, handelde, en eene bevriende magt daarover gegronde klagten aanhief, was het een regt van elke groote mogendheid, die schennis der verdragen nader ter sprake te brengen, en die klagten te steunen.

Zóó begrepen het ook de regeringen der overige grootmagten, en de diplomatie stelde zich dadelijk na 1 Jan. in beweging, om zoo mogelijk het onweêr dat opkwam af te weeren. Het Engelsch bewind zond een bijzonder afgezant naar Weenen, wiens bemoeijingen, — wat de Britsche ministers er ook van zeggen willen, om hun gedrag en hunne houding in 't geschil te verdedigen, — niet veel goeds beloofden. Rusland zich toen herinnerende, wat een kongres het pas aan harde voorwaarden had kunnen opleggen, meende, dat ook het geschil over Italië op een kongres kon worden behandeld, en stelde de bijeenkomst er van voor. Dat denkbeeld werd goedgekeurd. Engeland verbond er voorwaarden aan, die door allen werden aangenomen, behalve door Oostenrijk, dat, na allerlei wringen en buigen eene vordering eerst van afzonderlijke ontwapening en daarna van algemeene ontwapening stelde. De eerste vordering werd door alle mogendheden verworpen; in de tweede wilde Frankrijk toestemmen, mits daaraan eene bepaling werd verbonden, die in vroeger tijd door het Weener hof-zelf was gesteld, en waarvan men dus niet kon verwachten, dat die niet door Oostenrijk zou worden goedgekeurd. En toch had Oostenrijk niet alleen de halstarigheid, die billijke voorwaarde niet aan te nemen en daardoor het kongres onmogelijk te maken, maar ging zijne stoutmoedigheid zelfs zoover, dat het een afzonderlijk *ultimatum* naar Turijn zond, daardoor als den spot drijvende met de bemiddelende magten, en den wil toonende, om oorlog te hebben, niets dan oorlog. Het hoofd van 't Habsburgsche huis deed helaas datgeen, waartoe eensdeels de benarde finantiële toestand, anderdeels de geestelijkheid, hem dreef. Oostenrijk ondervond echter dadelijk, hoe geheel Europa over die wijze van handelen dacht: de drie groote mogendheden Rusland, Engeland en Pruissen protesteerden er tegen, in min of meer sterke bewoordingen. Het *ultimatum* was echter, tegen alle waarschuwing in, overhandigd, en het antwoord kon niet twijfelachtig zijn. De zaken gingen toen haren loop; na door het *ultimatum* voorwaardelijk den oorlog verklaard te hebben, begon Oostenrijk ook feitelijk de vijandelijkheden, door de Ticino over te trekken.

Ziedaar, hoe de oorlog ontstaan is.

Wat wordt met den oorlog bedoeld, en wat heeft dien bevorderd. Dat is minder gemakkelijk te zeggen. Eerst pas toch is het doel door keizer *Napoleon* in zijne proklamatie gister geformuleerd, terwijl Oostenrijk gezegd heeft alleen den oorlog te beginnen, om Sardinië over zijn tergen te straffen. Als het dit kan doen, waarin zal de straf dan bestaan? En als Oostenrijk daarentegen door Frankrijk en Sardinië mogt geslagen worden, wat zullen de laatsten dan verlangen? Een Italiaanschen Bond van konstitutionele staten, met den Paus of den Koning van Sardinië aan het hoofd? En moet dan ook Sardinië geene vergoeding hebben voor 't geen het in 't belang van Italië deed? De beantwoording dier vragen is moeijelijk. En toch, daaromtrent kon meer bekend wezen. Had toch in de tegenwoordige verwikkelingen het Tory-kabinet dadelijk eene krachtiger stelling ingenomen, het had de wenschen van Frankrijk kunnen vragen en in overweging nemen, en waar die juist waren bevonden, te Weenen de billijkheid er van hebben moeten doen uitkomen. Had het Oostenrijksche kabinet niet ingewilligd, wat het behoorde in te willigen, Engeland had het dan moeten bedreigen, getrouw zijn westelijken Bondgenoot te zullen blijven bijstaan. Oostenrijk ware dan minder stoutmoedig geweest, en had het niettemin 't uiterste voor zijn *onregt* willen wagen, het ware zeker weldra in zijn onwil beteugeld. Nu heeft de weifelende houding van Engeland Oostenrijk aangemoedigd, en, het wantrouwen algemeen opwekkende, ook Duitschland ten halve medegesleept. De vrees voor den oorlog en het wantrouwen beiden hebben dus juist bewerkt, wat men trachtte af te wenden, terwijl *Napoleon* in 't bewustzijn, dat hij eene billijke zaak voorstond, en ziende, dat Engeland en Pruissen uit vrees en achterdocht het onregt schenen te zullen steunen, elders zijne reeds zeer vriendschappelijke verhouding is gaan versterken, en daardoor een tegenwigt heeft gezocht tegen een te ver gedreven wantrouwen omtrent zijne bedoelingen. Van daar de nauwere aansluiting tot Rusland, waaromtrent veel wordt gesproken en gevreesd, en die tot nadere omzigtigheid gebiedt, maar waarin wij zeker noch het schandelijk, noch het spoliërend karakter, dat van enkele zijde er aan wordt toegeschreven, kunnen zien. Wel begrijpen wij, dat het Jezuitiesch Weenen er belang bij heeft, de zaak in het meest zwarte daglicht te stellen, en dat van *die* zijde alles kan gewacht worden. Maar wij gelooven niet, dat keizer *Alexander* zich op eene wijze aan Frankrijk zal gebonden hebben, die vernederend voor het huis *Romanzoff* zou wezen, en die, bij de groote hervormingen, welke de Czaar beoogt, hem in de verwezentlijking daarvan geheel zou kunnen storen.

Wat kan echter de toekomst voor Europa en voor ons worden? Wie zal dit voorspellen? Waar wij hoogstens aan eene nauwe aansluiting tusschen Rusland en Frankrijk blijven denken, daar meenen wij nog altijd, dat de oorlog tot Italië zal kunnen beperkt worden. Engeland en Pruissen zullen Frankrijk kunnen beteugelen, als dit zijne zegepralen te ver mogt willen uitstrekken, en ook den Duitschen bodem aangrijpen; Rusland daarentegen zal Oostenrijk kunnen staande houden, als het, zegevierend, te hoogen toon zou willen aanslaan, of het zal een tegenwigt daarstellen tegen de strijdlustigheid in Duitschland. Mogt echter *Napoleon* zegevieren, 't geen wel 't waarschijnlijkst is, en hij daardoor op zijne beurt de hoovaardij van *Frans Joseph* willen navolgen, en geen gehoor geven aan de vrede-stem van midden Europa, ook al ware dan de magtige Czaar in de achterhoede des Franschen keizers, Duitschland en Engeland zouden slechts één weg kunnen inslaan, zich met al wat prijs stelt op vrijheid en onafhankelijkheid vereenigen, om den *derden Napoleon* te brengen, waartoe men den *eersten* gebragt heeft. En voor geen enkel Nederlander zou het dan moeijelijk vallen de vraag te beantwoorden: aan welke zijde Oranje met zijn volk behoorde en ook zou staan? Veel heeft Nederland van Engeland te lijden gehad, veel goeds van Pruissen heeft men niet te wachten, maar waar er ooit sprake mogt zijn van pogingen, om Europa onder Russiesch en Fransch geweld te brengen, daar zou niet alleen Nederland zich ter verdediging moeten toerusten, neen, daar zou het met Engeland en Pruissen, ook al werkte het daardoor mede tot handhaving van 't Jezuitiesch Oostenrijk, al zijne krachten moeten aanwenden, om ook in den derden *Napoleon* meineed en heerschzucht te weerstreven.

Dat zijn onze Fransche sympathiën.

Waarin verschillen wij echter in ons oordeel met enkelen? Dat wij zien op 't geen in de laatste tijden geschied is, daarover een onpartijdig oordeel vellen, en Oostenrijk de volle verantwoordelijkheid geven van zijne misdadige verbreking der verdragen en verstoring van den vrede; dat wij het *regt regt* blijven noemen, en de onzekere toekomst aan de wijze beschikkingen der Voorzienigheid overlaten, terwijl wij, zooal voorzorgen voor 't geen die toekomst kan brengen noodzakelijk zijn, te groote bezorgdheid ongeraden achten. Anderen daarentegen, verblind door wantrouwen of door geldelijk belang, willen het *onregt regt* noemen, en, de beschikkingen der Voorzienigheid vooruitloopende, zien zij alleen wat, door vooroordeel en angst, hun de spiegel van het toekomende voor schijnt te houden; zij loochenen, 't geen gister en eergister gebeurde, om zich slechts over te geven aan 't geen hunne verschrikte verbeelding hun aangeeft.

Mogt die verbeelding evenwel profetie blijken, wel zullen allen dan slechts ééne gedachte hebben, ééne leuze kennen, die der vrijheid en der onafhankelijkheid, welke beiden wij wenschen, dat thans ook in

Italië voor en door de Italianen zullen zegevieren.

Gelooven enkelen, dat wij verkeerd zien, we zullen er ons in troosten, dat we dwalen met de eerste staatslieden van Europa, — met bijna de geheele onafhankelijke pers, — met baron de *Rothschild*, den eersten bankier van de wereld, en zeker dus wel een goed behoudsman, die Zaturdag aan zijne kiezers verklaarde, dat bij de onzijdigheid, die Engeland in den strijd moet bewaren, het met al zijn gewigt ten gunste van Sardinië moet werken, omdat dit de beginselen van 't konstitutionneel bewind en de regten der volkeren vertegenwoordigt, — met lord *J. Russell* eindelijk, die de gevaren ook zoo groot niet inziet, en zegt, dat als die komen de pligten van zelven aan ieder zijn aangegeven, maar dat in ieder geval de zaak van de burgerlijke en godsdienstige vrijheid bovenal door ieder weldenkende moet worden verdedigd.

— De stand der zaken verandert weinig; de Oostenrijksche en Fransch-Sard. legers nemen hunne stellingen in, maar geen van beiden schijnen nog den aanval te willen wagen; van Frankrijk zou de aanval vooreerst verwondering wekken; van Oostenrijk zou men eerder dien mogen wachten; men ziet daar van met groote belangstelling de uitkomst te gemoet.

Intusschen breidt de omwenteling in Italië zich uit. Opstand is het niet; maar 't is de kalme, maar ernstige betuiging van den wenschen des volks, waarvan de eigen ministers en de hoofdofficieren der vorsten, die zich tot vasallen van Oostenrijk gemaakt hebben, de tolken zijn. Die teekenen zijn zeer opmerkelijk en eene waarschuwing voor hen, die de volkeren in slavenketenen willen gekneld houden.

De stand der Mogendheden blijft ook dezelfde. Stemt men algemeen er in toe, dat Oostenrijk de schuld van den oorlog draagt, het wantrouwen wijkt daarom niet; onzijdigheid blijft men dus noodig achten, maar eene krachtige, gewapende onzijdigheid van alle Staten buiten de oorlogvoerenden, om waar 't noodig mogt worden, met ernst tusschen beiden te kunnen treden.

Engeland echter schijnt, onder het Torykabinet wel eenigzins weifelend. Zal evenwel lord *Derby* aan 't bewind kunnen blijven? De gevoelens zijn daarover zeer verschillend. Het zou echter zeer mogelijk zijn, dat de voorspelling van den heer *Bright* uitkwam, en dat het Toryministerie geene maand meer aan 't bewind zou kunnen blijven.

De staat van zaken biedt in 't algemeen nog aanleiding tot de meest verschillende beschouwing. Na de opname van de cirkulaire van Oostenrijk aan de Eur. hoven, zegt de *Köln Ztg.*, — die het gedrag van Oostenrijk in den laatsten tijd meer dan eene misdaad, eene fout noemt, — dat men lang kan twisten over de ware bedoeling van keizer *Napoleon's* welwillende en vredelievende houding in betrekking tot het kongres. Daarover zal men het later zelfs niet ligt kunnen eens worden. Naar zijn inziens, zegt de *K. Ztg.*, is het echter boven alle bedenking verheven, dat, wanneer *Bonaparte* gaarne oorlog wilde hebben en slechts om een goed voorwendsel verlegen was, de meest mogelijke zorg had moeten besteed worden om hem dat goede voorwendsel te ontnemen. Nu is hem echter door het plotselinge ultimatum van Oostenrijk, dat alle vredesonderhandelingen afbrak en eene vordering stelde, die onmogelijk in te willigen was, zulk een voorwendsel als het ware op een zijden kussen aangeboden. — Dat is 'tgeen men aan Weenen nimmer kan en mag vergeven.

Zij die echter niet *willen* overtuigd worden, zullen dat noch door *Köln. Ztg.* noch door de betuiging van Pruissens minister in de Kamer, noch door de taal van bijna alle Britsche bladen, noch door de verklaring der Eng. Oostenrijks gezinde ministers, noch door het verschil, dat er is in de taal der Fransche en der Oostenrijksche cirkulaires aan de Europesche hoven. Toch willen wij op dit laatste nog wijzen, om te herinneren, dat de Oostenrijksche cirkulaire door eene heftigheid wordt gekenmerkt, die reeds bewijst, dat eene slechte zaak er in wordt verdedigd, terwijl in de Fransche cirkulaire de meest overtuigende verklaring wordt afgelegd, dat Frankrijk door Oostenrijk tot den oorlog is gedwongen, en dat die oorlog in geen enkel opzigt een veroverings- maar alleen een bevrijdings-oorlog zal wezen. Zoolang hij dit laatste blijft, zegt de *Economist*, kan Engeland niet anders dan onzijdig blijven; het kan Oostenrijk's ketenen niet helpen smeden, komt er echter veroveringslust te voorschijn, die nu althans nog alleen in het brein van pessimisten schuilt, dan zal en moet Engeland met Duitschland toonen, wat het voor Europa over heeft. Vóór dien tijd blijft algemeene onzijdigheid de eerste wet en pligt.

Van de proklamatie van keizer *Napoleon* zal men hieronder belangstellend kennis nemen.

Ten slotte laten wij hier weder de laatste **telegrafiesche tijdingen** volgen:

Parijs, Dingsdag avond. Heden namiddag ten [illegible] ure heeft de buitengewone vergadering van den senaat en het wetgevend ligchaam plaats gehad, in welke een manifest van den keizer werd medegedeeld, dat aldus luidt:

PROKLAMATIE *van keizer Napoleon aan 't Fransche volk.* Door het doen rukken van zijn leger op het grondgebied van den koning van Sardinië, onzen bondgenoot, heeft Oostenrijk ons den oorlog verklaard, het schendt daardoor de verdragen en de regtvaardigheid, het bedreigt onze grenzen. Alle groote mogendheden hebben tegen die aanranding geprotesteerd.

Daar Piemont de voorwaarde had aangenomen, die den vrede zou hebben kunnen verzekeren, vraagt men zich af, wat de reden kan zijn dezer onverwachte aanranding. Die reden is, dat Oostenrijk door zijne handelingen slechts de keuze voor zich mogelijk heeft gesteld, dat het tot de Alpen zou heerschen, of dat Italië vrij zal zijn tot aan de Adriatiesche zee.

Tot dusverre is gematigdheid de grond geweest mijner gedragingen; thans wordt krachtsontwikkeling mijn eerste pligt. Dat Frankrijk zich wapene en het zonder omwegen aan Europa verklare. Ik wil geene verovering, maar zonder zwakheid mijne nationale staatkunde, die op de geschiedenis rust, handhaven. Ik wil de verdragen handhaven, mits men die niet tegenover mij schende. Ik eerbiedig het gebied en de regten der onzijdige mogendheden, maar ik beken gaarne mijne sympathie voor het volk, welks geschiedenis zich met de onze vermengt, en dat gedrukt gaat onder vreemde onderdrukking.

Frankrijk heeft zijn afkeer voor de regeringloosheid getoond. Het doel van den oorlog is nu Italië aan zich zelf weêr te geven, niet het van meester te doen veranderen. Wij hebben op onze grenzen bevriende natiën, vóór ons de strijd voor de onafhankelijkheid. Wij gaan in Italië geen wanorde stichten, noch het gezag van den Paus verbreken, maar het aan den drang van 't buitenland ontheffen, en de orde vestigen op de wettige belangen gegrondvest.

Weldra ga ik mij aan 't hoofd des legers stellen. Ik laat de keizerin en mijn zoon achter, gesteund door de ondervinding en het licht van den laatsten der broeders van mijn keizerlijken Oom. Zij zal toonen op de hoogte te zijn van den last, dien ik haar opdraag. Ik vertrouw aan den moed van 't achterblijvend leger de zorg voor de grenzen; ik geef die zorg ook over aan de Vaderlandsliefde van de nationale garde en van 't geheele volk. Als de strijd door moed en eendragt geëindigd is, zal het land aan de wereld getoond hebben, dat het niet ontaard is. De Voorzienigheid zal onze pogingen zegenen, want onze zaak steunt op de regtvaardigheid, op de menschelijkheid, op de liefde voor het vaderland en voor de onafhankelijkheid; en dat is in Gods oogen eene heilige zaak.

Deze proklamatie is met gejuich begroet.

Bij nadere wetsvoordragten is de opening van een krediet van 90 millioen voor oorlog voorgesteld, en de ligting voor de klasse van 1859 uitgeschreven, die in ieder geval echter niet voor Jan. 1860 zal plaats hebben.

De Fransche bank heeft het diskonto op 4 pCt, gebragt. — Talrijke groepen lezen de overal aangeplakte proklamatiën.

Weenen Woensdag morgen. De *Weiner Zeitung* van heden bevat een nota van graaf *Walewsky* aan den Franschen gezant *de Banneville* van den 29 April, en van den heer *Banneville* aan graaf *Buol* van den 2. Mei, waarbij wordt verklaard, dat het verkeer tusschen Frankrijk en Oostenrijk is verbroken.

Baron *v. Hübner* is daarom eergister per telegraaf bevolen Parijs te verlaten. Keizer *Franz Jozef* ontvangt van alle zijden vaderlandslievende adressen.

Petersburg Dingsdag. De dagbladen deelen mede, dat zij gemagtigd zijn op de stelligste wijze te verklaren, dat er geen offensief en defensief verdrag tusschen Rusland en welke mogendheid dan ook bestaat. Daar op dit oogenblik geheel Europa maritieme en militaire wapeningen doet op de grootste schaal, heeft ook de keizer maatregelen van staatkundige voorzorg genomen. Zijne Maj. behoudt bij de tegenwoordige verwikkelingen zijne volle vrijheid van handelen, en wij hebben niet noodig daarbij te voegen, dat Z. M. zich in deze alleen zal laten leiden door 't gevoel van waardigheid zijner kroon en de belangen des lands.

Triest Dingsdag. Generaal *Ulloa* heeft te Florence *Manin* tot zijn adjudant benoemd. Sinds den 30. is de postgemeenschap met Sardinië verbroken.

Te Venetië is den 1. de Oostenr. gezant bij 't hof van Pruissen *Trautmannsdorf* aangekomen, om naar Milaan te vertrekken.

Het verzoek van Engeland aan Frankrijk gedaan, om de Adriatiesche zee onzijdig te verklaren, is door *Napoleon* verworpen. Alle stoombootdiensten van hier zijn dus gestaakt.

Per telegraaf wordt ons onder 't afdrukken uit *Parijs van heden morgen* gemeld:

„De nieuwe leening van 500 millioen is uitgegeven op de inschrijvingskoers van 60,50. Vrijwillige dienstneming is voor twee jaren uitgevaardigd. Het bestuur stelt het remplaçement voor den diensttijd van 7 jaar op eene premie van 1000 fr.

Te Turijn was gister avond berigt, dat de Oostenrijkers te Modena en Reggio zijn binnengerukt.

De Franschen bezetten de dalen van de Serivia.

Weenen Woensdag. Uit het hoofdkwartier wordt van den 2. gemeld, dat het leger van Lomello tot aan de hoogte van Candia is voortgerukt. Er hebben tot dusverre slechts voorposten gevechten plaats gehad, die gunstig voor de Oostenrijkers uitvielen. — Venetië en Istrië is tot Gorz in staat van beleg verklaard. — De hertogin van Parma is te Mantua aangekomen. De Piemontesche kommissaris wordt te Parma verwacht.

— Z. M. heeft aan de Kon. akademie te Delft benoemd, tot leeraar in de wiskunde dr. *C. P. Burger*, leeraar aan het gymnasium te Zutphen; tot leeraar in de waterbouwkunde den heer *M. Simon*, civiel ingen. te Leeuwarden; — aan den heer *P. J. H. Hayward*, op zijn verzoek, eervol ontslag verleend als lid van het kollegie van regenten over het huis van arrest te Alkmaar. — Voorts is benoemd: bij het wapen der inf., bij den staf, tot maj. den kapt. 1. kl. *J. C. P. Hammink Schepel*, van den staf, toegevoegd aan den inspekt. der inf.; tot kapt. 3. kl. den 1. luit. *L. Mulder*, van dien staf, werkzaam bij het dep. van oorlog; bij het 2. reg. tot kapt. 3. kl. den 1. luit. *J. A. Halfmouw*, van het 1. reg.; bij het 5. reg. tot kapts. 3. kl. den 1. luit.-adj. *D. N. de Fremery* en den 1. luit. *S. L. J. Queysen*, beiden van het korps; bij het 7. reg., tot maj. den kapt. 1. kl. *N. C. Vinkhuizen*, van het korps; en tot kapt. 3. kl. den 1. luit. *H. C. van Gheel Gildemeester* van het 3. reg.; — bij het wapen der art.: bij het 1. reg. vesting-art., tot kapt. 3. kl. den 1. luit. *P. A. Rauws*, van het reg. veld-art.; op non-aktiv. gesteld den kapt. *J. M. van Klinkenberg Dozy*, van het 2. reg. vest.-art.; bepaald, dat de 1. luit. *H. A. Schneiders van Greyffenswert*, van het 1. reg. vest.-art. tijdelijk zal worden gedetacheerd bij de landmagt in West-Indië.

— Ten gevolge der van den konsul-generaal der Nederlanden te Triëst ontvangene mededeeling van eene door de Oostenrijksche Lloyds gedane aankondiging, dat ten gevolge van staatkundige gebeurtenissen de stoomvaartdienst van Triëst op vreemde havens, en dus ook die naar Alexandrie, is opgeheven, zal de verzending van brievenmalen tusschen het rijk en Nederlandsch Indië langs den weg van Triëst vooreerst en tot nadere kennisgeving worden gestaakt.

§— Aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal zijn van wege de Regering drie wets-ontwerpen aangeboden, welke betrekking hebben op den tegenwoordigen staat van zaken in Europa, waarvan we gister reeds in een *telegram* kort mededeeling gaven.

In de eerste plaats verlangt de Regering magtiging, om, des gevorderd, den uitvoer van paarden te verbieden.

In de tweede plaats wordt voorgesteld, om de begrooting voor het Departement van Marine met *f* 2,265,000 te verhoogen. In de Memorie van Toelichting, welke dit ontwerp vergezeld, leest men:

„Zoo al de toestand van Europa in de laatste maanden van het vorige jaar, toen de gewone Staatsbegrooting werd vastgesteld, scheen toe te laten, dat het voorzien in de meest geschikte middelen voor 's lands verdediging te water over eenige jaren wierd verdeeld, de veranderde omstandigheden des tijds maken het voor de Regering ten duren pligt, te zorgen, dat het aanschaffen van die middelen met meer spoed worde doorgezet. Wel is er voor het tegenwoordige geen dreigend oorlogsgevaar voor het Vaderland; echter, het is geen te ver gedreven voorzigtigheid, wanneer men erkent, dat het niet vooraf te bepalen is, hoe ver de oorlogsvlam, eens ontstoken, zich in eene min of meer verwijderde toekomst kan uitbreiden, en dat geheel ongedachte gebeurtenissen en geheel nieuwe toestanden daarvan de gevolgen kunnen zijn.

Alleen om deze reden, maar de regering vertrouwt, dat ze alleen voldoende is, worden de noodige fondsen aangevraagd tot aanschaffing of gereedmaking van behoeften, welke òf niet spoedig, òf moeijelijk, òf later welligt in het geheel niet te verkrijgen zijn.

Voor den aanbouw van nog tien à twaalf stoomflotille-vaartuigen en eenige verdediginsvaartuigen, na publieke uitbesteding, op partikuliere werven; voor tuig en uitrusting en alle behoeften, behalve artillerie, wordt de som van *f* 1,200,000 geraamd.

Voor het benoodigd artillerie-materieel, ten dienste van de gemelde vaartuigen, en het aanschaffen van meerdere juistheidswapenen, is *f* 150,000 noodig geacht.

Niet alleen omdat de behoefte aan een droog dok, voor onze grootste oorlogsschepen geschikt, hoe langer hoe dringender wordt; maar ook om met den meesten spoed en met de uiterste inspanning, in het belang van het werk zelf, den afbouw te verhaasten, wordt *f* 200,000 voor het dok te Willemsoord aangevraagd. Aan den goeden uitslag bestaat geen twijfel, maar vertraging en meerdere arbeid worden door de voortdurende werking van den grond te weeg gebragt."

Eindelijk in de 3. plaats wenscht de regering het budget voor oorlog met *f* 3,733,961.06 te verhoogen.

In de memorie van toelichting, welke dit ontwerp vergezelt, leest men:

„De regering zou aan hare verpligtingen te kort

toen, indien zij, bij de gebeurtenissen, die thans plaats grijpen, niet ernstig het oog gevestigd hield op den toestand van 's Rijks defensiewezen.

In den toestand, waarin Europa door de jongste gebeurtenissen gebragt is, zullen indien de verdediging des lands te eenigertijd mogelijk zal worden, de magazijnen met wollen stoffen en met artillerie-materieel moeten worden vermeerderd, en het getal trekpaarden bij de artillerie eenigzins vergroot worden, waraan, wanneer tot buitengewone maatregelen moet worden overgegaan, dadelijk groote behoefte bestaat.

Immers de meeste voorwerpen, bij het leger in bruik, zijn van eene bijzondere zamenstelling; het zijn geene in den handel voorkomende courante artikelen en kunnen alzoo, bij ontstane behoefte, niet dadelijk worden verkregen.

Het vervaardigen van militaire lakens, van ransels en meer andere voorwerpen, vordert niet alleen veel tijd; maar ook, wanneer dit in spoedvereischende omstandigheden moet verstrekt worden, zal men hooge prijzen voor de grondstoffen moeten betalen en op minder deugdzaam werk kunnen rekenen.

Wat de aanschaffing van paarden aangaat, is voorzorg te meer noodzakelijk, omdat die aanschaffing met elken dag moeijelijker en kostbaarder wordt.

Voor het materieel der artillerie is dit mede van toepassing.

Nu het aantal juistheidswapenen bij het leger noodzakelijk moet worden vermeerderd, is het wenschelijk, de aanschaffing daarvan, zoo veel doenlijk, te bespoedigen.

Hiertoe strekt deze aanvrage om verhooging der begrooting van het dep. van oorlog, waarbij men in de eerste en voornaamste plaats op het oog heeft, om een voorraad laken en verdere ekwipementstukken aan te schaffen en op te leggen ten behoeve van 18,000 dienstdoende en 30,000 man rustende schutterij. De voorraad stoffen en goederen, in de magazijnen der korpsen van het leger aanwezig, is uitsluitend bestemd en wordt bepaaldelijk vereischt voor de opkomende verlofgangers der nationale militie en de manschappen der reserve, zoodat daaruit niets ten behoeve van de schutterijen kan worden verstrekt.

Ten einde evenwel bij de oplage van den hier bedoelden voorraad, zooveel mogelijk, schade te voorkomen, welke een natuurlijk gevolg is van eene langdurige oplage, bestaat het voornemen om, in gewone tijden, al hetgeen uit dien voorraad ook bij het leger gebruikt kan worden, daarvan te nemen en door gelijksoortige nieuwe voorwerpen telkens aan te vullen, waardoor eene aanhoudende vernieuwing van den bestaanden voorraad zal plaats hebben.

De gelden, voor de aanschaffing der kleeding en uitrusting van de schutterijen benoodigd, worden op *f* 2,382,080 uitgetrokken.

Niet minder noodzakelijk wordt het geacht om het paardentuig, ten behoeve van het wapen der kavalerie, aan te vullen voor de komplete sterkte op voet van oorlog, waarvoor *f* 90,805,40 is bestemd.

Het gering aantal paarden, bij de artillerie aanwezig, is onvoldoende tot het uitbrengen van het in den aanvang noodig aantal batterijen. Het is dringend noodzakelijk, dat men steeds over vijf à zes batterijen veld- en rijdende artillerie kunne beschikken; daarom wenschte de regering een getal van 481 paarden aan te schaffen, ad *f* 338,500 begroot, en voor de alsdan benoodigde meerdere foerages *f* 63,905,66.

Indien een getal van 48,000 man schutters aan het leger wordt toegevoegd, en ook voor dezen geneeskundige voorzieningen behooren te bestaan, dan dienen de aanwezige hospitaal-fournituren te worden uitgebreid, hetgeen berekend wordt op *f* 196,670.

Zooals hiervoren is te kennen gegeven, wenscht men nog in den loop van dit jaar 20,000 geweren, door het aanbrengen van nieuwe loopen, tot tiraljeurgeweren te wijzigen; de kosten daarvoor worden op *f* 410,000 geraamd.

Mogt men soms, door onvoorziene gebeurtenissen verrast, tot eene mobilisatie van het leger moeten overgaan, dan zou het dringend noodzakelijk kunnen wezen, om een gedeelte van het leger, tot verligting van de garnizoensplaatsen, in één of meer kampen zamen te trekken. Zoowel aan het oostelijk als zuidelijk frontier kan dit noodzakelijk worden geacht. Waar dit nu ook nader bepaaldelijk aangewezen zal worden, zeker is het, dat er, tot het in orde brengen van die legerplaatsen, gelden benoodigd zijn; even als het noodzakelijk kan worden, om de verdedigingswerken van eene of meer grensvestingen onder profil te brengen 'tgeen op *f* 350,000 wordt geraamd.

*— Men verneemt, dat ds. *Cohen Stuart*, alhier, benoemd is tot direkteur van het Zendelingshuis te Rotterdam.

---

*— Eergister promoveerde aan onze Hoogeschool tot dokter in de beide regten de heer *P. A. L. A. van Ittersum*, van Wijk bij Duurstede, met *theses*.

---

*— Bij besluit van den 17 Maart jl. is bepaald dat het battaillon Mineurs en Sappeurs en de daarbij gedetacheerde officieren, onderofficieren en manschappen der Infanterie, zullen kamperen op de heide van Zeist van den 15 Julij tot den 16 September e. k.

*— Heden werd alhier met militaire plegtigheid het stoffelijk overschot van den kweekeling aan 't Groot Rijks Hospitaal, *J. S. P. Hanau*, ter aarde besteld. Begeleid door de hoornmuziek der 7. afdeeling infanterie, werd het lijk gevolgd door de leeraren en kweekelingen van genoemde instelling, om den jeugdig afgestorvene de laatste eer te bewijzen.

WATERHOOGTE.

Arnhem, 3 *Mei*, 2.52 El; r AP. 9.47. Gev. 13 d.

Zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

De zitting der Tweede Kamer werd gister ten twee ure geopend.

De Ministers van Finantien en Marine zijn ter vergadering tegenwoordig.

Zijn ingekomen de volgende wets-ontwerpen: 1°. verleenen van acht naturalisatien: 2°. regeling van de loodsdienst der zeeschepen; 3°. verhooging van Hoofdstuk VIII der Staatsbegrooting voor 1859; 4°. idem van Hoofdstuk X; 5°. verbod van den uitvoer van paarden; 6°. afstand van het planetarium van *J. Eysinga* te Franeker. — Drukken en ronddeelen en verzenden naar de afdeelingen.

Is ontvangen eene Kon. boodschap, ten geleide van het verslag der muntwerkzaamheden over 1858. Eene missive van den Min. van Binnenl. Zaken, ten geleide van het verslag van het armbestuur over 1857; eene missive van de Ministers van Buitenl. Zaken en van Koloniën, ten geleide der additionnele overeenkomsten, in 1857 en 1858 met Japan gesloten. Alle drie kommissoriaal.

Een aantal ingekomen verzoekschriften wordt naar de kommissie *ad hoc* verzonden. Eenige ontvangen boekwerken zullen in de boekerij der Kamer worden geplaatst.

Daarna is men overgegaan tot de trekking der afdeelingen, waarvan de uitslag is, dat benoemd zijn tot:

	Voorzitters:	*Onder-Voorz.*
1. afd.	*Kien.*	*Delprat.*
2. "	*Schimmelpenninck v. d. Oije.*	*van Hall.*
3. "	*Duijmaer van Twist.*	*Dullert.*
4. "	*Thorbecke.*	*Hugenholtz.*
5. "	*Meeussen.*	*van Akerlaken.*

MADRID, 29 April.

Gisteren hebben er oproerigheden te Lugo plaats gehad, veroorzaakt door de landlieden. De troepen zijn genoodzaakt geworden, op de menigte te vuren; en hebben 4 personen gedood en 14 anderen gewond.

TURIJN, 2 Mei.

Het officieel leger-berigt bevestigt, dat de Oostenrijkers, die zich bij Sesia koncenteren, nog geene verkenning gedaan hebben op den regter oever van de Po. De bezetting van Ancona was vermeerderd.

Te Pontremoli is, even als te Parma, een opstand ten gunste van Piemont uitgebarsten.

Te Rome is het volgend plakkaat op de muren gevonden, doch door de politie weggenomen.

„De oorlog!

„Oostenrijk heeft de door Engeland gedane voorstellen verworpen. Weldra zal men het kanongebulder vernemen!

„Wij stellen ons vertrouwen in de eerste mogendheid ter wereld, in Frankrijk, onzen vriend.

„Leve Italië! leve Frankrijk en leve de koning!

In al de scholen van Opper-Italië laat men de kleine kinderen tegelijk met den katechismus een boekje leeren, getiteld: *Pligten der onderdanen jegens den soeverein*. Men leest daar op blz. 13: „Vraag. Hoe moeten de onderdanen zich jegens hunnen soeverein gedragen? — Antwoord. De onderdanen moeten zich als dienaren jegens hunnen meester gedragen. — Vraag. Waarom moeten zij zich als dienaren gedragen? — Antwoord. Omdat de soeverein hun heer en meester is, en zijne magt zich over hunne bezittingen zoowel als over hunne personen uitstrekt." — Bijna drie-en-veertig jaren dus zijn deze schoone grondregelen de elementen van het openbaar onderwijs. Zij hebben dan ook aan Oostenrijk niet één getrouwen dienaar, niet één vriend verschaft, maar kunnen ons een denkbeeld geven van hetgeen ook op de instellingen van middelbaar en hooger onderwijs geleerd wordt.

WEENEN, 2 Mei.

Een officieel legerberigt, dat alhier bekend is gemaakt, meldt, dat het geheele Oostenrijksche leger te Bereguardo, bij Pavia, de Ticino is overgetrokken. Den 30. April was het hoofdkwartier naar Garlasco overgebragt.

Aan de gezanten in het buitenland is door graaf *v. Buol* eene cirkulaire gezonden, waarvan de inhoud op het volgende neêrkomt:

„De verwerping van Engelands laatste voorstellen door onze tegenpartij en Sardinië's laatste bewijs van onwil, bestaande in zijne weigering om te ontwapenen, hebben den keizer tot het besluit gebragt, zijn leger bevel te geven de Ticino over te trekken. Lang reeds heeft Oostenrijk, uit zucht om den vrede te bewaren, het gesar en de beleedigingen eener zwakke tegenpartij verduurd. Het verdrag waarbij deze voor tien jaren, na voor hare verwatenheid tot tweemalen toe geslagen te zijn, beloofde in vrede en vriendschap met Oostenrijk te zullen leven, is niet nagekomen. Doof voor alle waarschuwingen, heeft Sardinië, zich vereenigende met de ontevredenen der overige staten, de verwachtingen van de vijanden der wettige troonen op het schiereiland voedsel gegeven. Men heeft te Turijn het nationaal gevoel der bevolkingen misdadiglijk misbruikt. Elk beginsel van onrust werd met zorg aangekweekt, opdat, als het wortel schoot, Sardinië een voorwendsel te meer tot huichelachtige klagten mogt hebben, en aldus voor kortzigtigen en dwazen de rol van redder kon op zich nemen. Eene losbandige pers, die zich zelfs niet ontzag den koningsmoord te prediken, ondersteunde die pogingen, waarvoor men ook zonder eenige reden aan een oorlog deel nam, om later op het kongres op ongehoorden toon de Ital. regeringen te gispen. Hoe opregt echter Sardinië's bedoelingen waren, blijkt daaruit, dat zijne verontwaardiging over het lijden van Italië zich met meer heftigheid lucht gaf telkens als een dier regeringen den weg van zachtheid en goedertierenheid insloeg. Op een weg gebragt, waarop het de revolutie voorgaan of volgen moest, verloor het hof van Turijn hoe langer hoe meer het vermogen en den wil, om de wetten te erkennen, die de betrekkingen tusschen onafhankelijke Staten regelen, en beschouwde het dan ook Oostenrijks bij verdragen vastgestelde regten als de grootste hinderpaal tegen zijne politiek. Maar men ging verder, en wilde ook Oostenrijks bezit in Italië, eveneens op regten gegrond, aanranden. Het is echter niet alleen eene regtmatige, het is ook eene billijke een welwillende regering, die het Lombardisch Venetiaansch koningrijk bestuurt. Spoediger dan na de ernstige gevolgen der jaren van revolutie te verwachten was, zijn die schoone streken in bloei geraakt; Milaan en zoo vele andere beroemde steden ontwikkelen een rijk leven, harer geschiedenis waardig; Venetië verheft zich uit diep verval tot nieuwe toenemende welvaart; regering en justitie zijn geregeld; nijverheid en handel bloeijen; wetenschap en kunst worden met ijver behartigd. De openbare lasten zijn niet zwaarder dan in alle kroonlanden der monarchie, en zij zouden nog ligter zijn, wanneer niet de gevolgen der heillooze politiek van Sardinië de behoeften aan staatskrachten deden klimmen. De groote meerderheid der bevolking van Lombardije en Venetië is tevreden; in vergelijking met haar is het getal ontevredenen, die de lessen van 1848 vergeten hebben, niet aanzienlijk. Dat getal zou nog kleiner zijn, wanneer Piemont het niet door onophoudelijke opruijingen vermeerderde. Sardinië trekt zich alzoo niet het lot eener lijdende en onderdrukte bevolking aan; het streeft en verbreekt veeleer een toestand van regelmatigen vooruitgang en toekomstige ontwikkeling. Naar menschelijke berekening is het niet na te gaan, hoe lang dit betreurenswaardige hazardspel den vrede van Italië zal verstoren, maar eene vreeselijke verantwoordelijkheid rust op de hoofden van hen, die hun vaderland en Europa met voorbedachte kwaadwilligheid aan nieuwe rampen hebben blootgesteld. De door het geheele schiereiland met zooveel zorg gevoede revolutie volgde spoedig het gegeven sein. Een militaire opstand in Florence heeft Z. K. H. den groothertog van Toskane bewogen zijne Staten te verlaten. In Massa en Carrara heerscht de opstand onder de bescherming van Sardinië. Frankrijk echter, sedert lang die vreeselijke verantwoordelijkheid zedelijk deelende, heeft zich gehaast die nu ook door daden in hare volle uitgestrektheid op zich te nemen. De Keizerlijk Fransche regering liet den 26. April door haren zaakgelastigde te Weenen mededeelen, dat zij het overtrekken der Ticino door Oostenrijksche troepen als eene oorlogsverklaring van Frankrijk zou beschouwen. Terwijl men te Weenen nog op het antwoord van Piemont op de vordering tot ontwapening wachtte, zond Frankrijk zijne troepen over land en zee in Sardinië, wel wetende, dat het hierdoor het beslissende gewigt in de weegschaal der laatste besluiten van het hof te Turin legde. En waarom, moet met éénen slag de zoo billijke hoop der aanhangers van den vrede in Europa vernietigd worden? Omdat de tijd gekomen is, waarin de sedert lang in stilte gekoesterde plannen tot rijpheid zijn gekomen, waarin het tweede Fransche keizerrijk zijne „idées" in het leven wil roepen, waarin de politieke regtstoestand van Europa aan zijne onbillijke aanspraken wordt opgeofferd, waarin in plaats van traktaten, die de grondslagen voor het Europeesch volkenregt vormen, de „politieke wijsheid" zal worden gesteld, met welker verkondiging de in Parijs op den troon zittende magt de wereld verraste. De overleveringen van den eersten *Napoleon* zijn weder in het leven geroepen. Dit is de strekking van den strijd, die Europa te wachten staat. Mogt het misleide Europa toch van de overtuiging doordrongen worden, dat het thans even als voor eene halve eeuw geldt de verdediging van de onafhankelijkheid der staten, de bescherming van het hoogste goed der volken tegen eerzucht en heerschzucht! Keizer *Frans Jozef*, onze soeverein, hoewel treurend over de ophanden zijnde rampen van den oorlog, beveelt echter met kalmte zijne regtmatige zaak aan het bestuur der goddelijke Voorzienigheid aan. Hij heeft het zwaard getrokken omdat schendende handen naar de waardigheid en de eer

zijner kroon gegrepen hebben; hij zal het voeren in het volle bewustzijn van zijn regt, sterk door de geestdrift en den moed van zijn volk en vergezeld van de zegewenschen van allen, wier geweten onderscheid maakt tusschen waarheid en bedrog, tusschen regt en onregt."

WEENEN, 2 Mei.

De groothertog van Toskanen is heden alhier aangekomen en te Schonbrunn afgestapt.

De keizer heeft gister in het Prater gewandeld, alwaar hij met gejuich is begroet.

Men is begonnen met de organisatie der vrijkorpsen.

De markies de *Banneville* is eerst heden avond van hier vertrokken.

BERLIJN, 2 Mei.

Alexander v. Humboldt is ernstig ongesteld.

DRESDEN, 2 Mei.

Het officieele dagblad behelst, dat de Duitsche Bond, in zijne zitting van heden, eene mededeeling van Oostenrijk heeft ontvangen, nopens het begin der vijandelijkheden in Italië.

De Duitsche bond heeft eenparigljk den dank betuigd over deze mededeeling en haar gezonden aan eene kommissie, belast om rapport daarover uit te brengen.

LONDEN, 2 Mei.

Er zijn bevelen naar Chatham gezonden, ten einde de reserve der stoomschepen gereed te maken, om in zee te zenden.

De ministers verzekeren steeds, dat het Engelsche goevernement eene volstrekte onzijdigheid zal bewaren.

De heer *d'Israëli* heeft onder anderen aan de kiezers van Buckinghamshire nopens het verdrag van Rusland met Frankrijk gezegd, dat het Russische goevernement aan dat van Engeland de verzekering heeft gegeven, dat nimmer een verdrag met Frankrijk is gesloten, gelijk men gezegd heeft, en zelfs niet is voorgesteld. Alleen is aan Engeland uit eigen beweging door Rusland de mededeeling gedaan, dat het, volgens eene gemaakte schikking, een observatieleger aan de grenzen van Duitschland zou bijeentrekken.

ADVERTENTIEN

WAARNEMINGEN, gedaan op het Koninklijk Nederl. Meteorologisch Observatorium te Utrecht. (*Zonnenburg.*)

Mei.	Uren.	Wind-rigt.	Wind-kr.	Barom. bij 0°.	Ther F.	Afwijk. d.Temp.	Vochtigh.	Gev. regen.	Opmerkingen.
			N. a						
3	2	no.	7.0	758.81	55.8	— 4.5	0.48	0.	Ligt bewolkt.
	10	no.	8.5	58.35	46.4	— 4.7	0.77	0.	Helder.
4	8	no.	4.0	56.00	52.0	— 4.1	0.64	0.	Ligt bewolkt

PRIJZEN DER EFFEKTEN.

AMSTERDAM 3 Mei 1859.

NEDERLAND.					
Werkel. Schuld . . .	$2\frac{1}{2}$ pCt.	$56\frac{3}{4}$	57	$56\frac{3}{4}$
dito dito	3 „	$68\frac{1}{4}$	$68\frac{1}{2}$	
dito dito	4 „	$88\frac{7}{8}$	$89\frac{3}{4}$	
Amortisatie-Sijndikaat	$3\frac{1}{2}$ „	87		
Handelmaatschappij. .	$4\frac{1}{2}$ „	$129\frac{1}{2}$	130	$129\frac{1}{2}$
BELGIE.				
Certifik. bij *Rotschild* .	$2\frac{1}{2}$ pCt.	46		
SPANJE.				
Obligatien	$1\frac{1}{2}$ pCt.	$25\frac{9}{16}$	$25\frac{3}{4}$	$25\frac{5}{8}$
Obligatien	3 „	$36\frac{1}{2}$	$36\frac{7}{8}$	
Binnenl. Schuld. . . .	3 „	$34\frac{7}{16}$	$34\frac{5}{8}$	$34\frac{1}{2}$
Amortisable		8		
PORTUGAL.				
Obligatiën	3 pCt.	$36\frac{3}{4}$	$37\frac{1}{8}$	$36\frac{1}{8}$
dito 1856/57. . . .	3 „	$36\frac{11}{16}$	$36\frac{7}{8}$	$36\frac{1}{8}$
RUSLAND.				
Oblig. bij *Hope en C°.*	5 „	$96\frac{5}{8}$	$97\frac{1}{8}$	$97\frac{1}{8}$
Obligat. 1828 & 1829.	5 „	96	$96\frac{1}{2}$	
Certifikat. 1831 & 1833	5 „	80		
Certifikaten 1840 . . .	4 „	76	77	77
Cert. bij *Stieglitz* . . .	4 „	77		
dito 5e Serie	5 „	$85\frac{1}{4}$	$85\frac{1}{2}$	
dito 1855 6e Serie . .	5 „	92	$92\frac{5}{8}$	$92\frac{5}{8}$
OOSTENRIJK.				
Oblig. Metalick	5 pCt.	$35\frac{7}{8}$	37	
Oblig. Rente Am.. . .	5 „	51	52	$51\frac{1}{2}$
dito dito Nat. 1854. .	5 „	40	$40\frac{7}{16}$	$40\frac{1}{8}$
dito dito	$2\frac{1}{2}$ „	21	$21\frac{1}{4}$	21
AMERIKA.				
Ecuad. Oblig. 1855. .	1 „	13	$13\frac{5}{8}$	
Venez. Oblig. 6 pCt., nu	5 „	$33\frac{3}{4}$	34	$33\frac{1}{2}$
Grenada, Oblig. . . .	$3\frac{1}{4}$ „	13		
Mexiko, Obl.	3 „	15	$15\frac{1}{8}$	
N-. Am. Iliin.Obl. C. B.	7 „	$72\frac{1}{4}$	73	$72\frac{5}{8}$

Snelpersdruk van L. E. BOSCH EN ZOON.